

אין סערה

אוזניים אנושיות כאובייקט, מעניינות אותי. אני רואה אוזניים ומפסלת אוזניים. מעבר לחקירה הפיזית של מבנה האוזן האנושית, זהו מסע לחקר האמת והאשליה הנשמעת והנראית בתפיסת עולמי.

רות נעם

גוף האדם על חלקיו השונים מסקרן את עולם האמנות מהתקופה הקלאסית ועד ימינו. אחת הפעולות שנצרכה בתולדות האמנות המודרנית היא כריתת האוזן של ואן גוך, מעשה טירוף שנעשה בסערת רוחות לאחר מריבה עם גוגן. את האוזן הכרותה, שותתת דם, שלח כשי מקאברי לזונה בבית בושת.

הד אמנותי לפעולה יצרית ובלתי נשלטת זו, הפך בשנות ה-60 חלק בלתי נפרד מעבודות הגוף והמיצג במיוחד אצל אמנים כמו ברוס ניומן, ויטו אקונצ'י ואחרים.

חלקי גוף ובמיוחד חלקי פנים שימשו את הסוריאליסטים ליצירות אבסורד ופנטזיות דמיוניות. בסרט האיקוני **כלב אנדלוסי** ([Un Chien Andalou 1929, 1929](#)), דאלי ובוניואל חותכים גלגל עין באמצעות תער מושחז, כמחזה ביעותים, חלום בלהות, וכניסיון לזעזע את הצופה הבורגני של התקופה. שפתיה של שחקנית הקולנוע מיי ווסט הפכו אצל דאלי לספה נחשקת, שחיקויים לה ניתן לראות גם כיום לצד כפות ידיים שהפכו לכורסאות, ועוד רעיונות מקאבריים שהפכו את הגוף לחומר לגיטימי ביצירת האמנות העכשווית.

מעוצב: גופן; (ברירת מחדל) + כותרות עבריות (semiT)
namoR weN, 14 נק', נטוי, גופן עבור עברית ושפות
אחרות: + כותרות עבריות (namoR weN semiT), 14 נק',
נטוי

רות נועם מצטרפת לקבוצה מכובדת זו באמנות העכשווית כשהאוזן, כמו אצל הסוריאליסטים, היא פרוידיאנית. היא חלק מהראש ומהווה תעלה אל הנפש, התודעה והלא מודע.

רות נועם מציבה אוזניים רוטטות-על רצפת הגלריה, מיצב דואלי שיש בו מסתורין ועל טבעיות לצד המוכר והאישי. יש בהצבה ובפורמט הגדול של האוזניים אפקט פרוורטי, תיאטרלי ופגיע.

רות נועם שואלת מה מידת ההשפעה לצורת האוזן על גורלו של בעליה? אישיות, תפיסת עולם, אורח חיים וכדומה.

התשובה היא תולדה של הפער בין קטגוריות קוטביות של הקיום - גוף ורוח, הפיזי והמטאפיזי. היא משליכה מעצמה על הסובייקט משמעויות, לא במובן הממשי אלא במובן הסמלי.

לצד שדה האוזניים הרוטטות, כמו שומעות צלילים על טבעיים שאוזן אדם לא מסוגלת לשמוע, בפינת הגלריה יורדת טיפת מים על מסלול סיבובי עשוי אלומיניום גיאומטרי קר, כשהיא עושה דרכה בשקט מותח בנתיב מתפתל אל בריכת מים בקצב רפטטיבי מהפנט. המסלול שיצרה האמנית מהווה בסיס אלגורי לתנועת הטיפה שלא פעם עוצרת מלכת וזקוקה לטיפה נוספת שתחבור אליה כדי שיחד, בכוחות משותפים, יצלחו את המסלול הארוך והמתפתל שסופו התנפצות ידועה מראש - אל בריכת המים. איחוד כוחות כמו גם שינוי צורה למען מטרה לא צפויה עומדים במרכז העבודה.

דיאלוג שנוצר בין המסלול המינימליסטי שנושא טיפה אחת שלמה ומתגלגלת אל מאגר המים שמכיל אותה והאוזניים הרוטטות בשקט במרכז החלל, יוצרים אחדות ניגודים בין חיים ומוות, טבע ותרבות, מציאות ודמיון.

אריה ברקוביץ